

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem ve věci

žalobce: **D. D. H.**
zastoupen advokátkou Mgr. Naďou Smetanovou, sídlem
Masarykovo nábřeží 246/12, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, sídlem
Nad Štolou 936/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2024, č.j. OAM-730-9/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 26. 3. 2024, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2024, č.j. OAM-730-9/ZR-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu (výrok I.) a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (výrok II.).

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu s ním bylo zahájeno dne 19. 1. 2024 doručením oznámení o zahájení správního řízení vydaného žalovaným. Správní řízení bylo zahájeno z důvodu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky pro spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Podnětem k zahájení předmětného správního řízení a vydání napadeného rozhodnutí bylo doručení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2023, č.j. 3 T 8/2023-987 a rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 12. 2023, č.j. 15 To 102/2023-1041, ze kterých plyne, že žalobce byl odsouzen za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 roků. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný popisuje skutek, kterým žalobce naplnil skutkovou podstatu shora označeného trestného činu. Dále žalovaný poukazuje na předchozí odsouzení žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 10. 2016, č.j. 5 T 86/2016, kterým byl žalobci uložen trest odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Žalovaný konstatuje, že žalobce svým jednáním naplnil důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, protože byl jednak odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky a zároveň hrubým způsobem narušil veřejný pořádek. Žalovaný dále vyjádřil obavu, že u žalobce existuje vysoká míra rizika budoucí recidivy. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí částečně zabýval otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že mu zákon o pobytu cizinců neukládá povinnost posuzovat dopady rozhodnutí z hledisek uvedených v § 174a tohoto zákona, zároveň uvádí, že mu je známa aktuální judikatura, dle které se přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzuje, pokud účastník správního řízení sám na dopady rozhodnutí poukáže. Žalovaný uvádí, že žalobce neindikoval, že by zrušením povolení k trvalému pobytu mělo dojít k závažnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod žalovaný poukazuje na souladnost napadeného rozhodnutí s veřejným zájmem. K osobním poměrům žalobce žalovaný pouze uvádí, že žalobce žije na území České republiky od roku 2001 a že má jednoho zletilého syna.
3. Žalobce dále uvedl, že o tom, že byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, není v předmětné věci žádného sporu. Žalobce má ale za to, že v jeho případě nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci a nebyla řádně posouzena souladnost napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce je přesvědčen o tom, že zrušení trvalého pobytu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a dále do rodinného života jeho dvou nezletilých dětí.
4. Žalobce proto předně namítá, že žalovaný neprovedl šetření týkající se jeho soukromého a rodinného života v České republice a následně se pak řádně nevypořádal s dopady

napadeného rozhodnutí na jeho další život. Žalobce nemá za to, že v rámci řízení před žalovaným bylo dostáno § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Žalovaný totiž vycházel pouze z odsuzujících rozsudků vydaných ve věcech žalobce a z cizineckého informačního systému. K aktuálnímu rodinnému životu žalobce však žalovaný neprovedl žádné šetření, a to přesto, že okolnosti rodinného života žalobce jsou naznačeny v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 12. 2023, č.j. 15 To 102/2023-1041. Žalobce tak nemá za to, že byl řádně a dostatečně zjištěn skutkový stav věci, a žalovaný v důsledku absence skutkových zjištění nemohl řádně posoudit přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí na jeho další život. Napadené rozhodnutí tak nereflktuje skutečný stav věci.

5. Žalobce dále konstatoval, že v bodu 21 rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 12. 2023, č.j. 15 To 102/2023-1041, je uvedeno, že žalobce má se svou družkou dvě malé děti, u nichž však není jako otec uveden v rodném listě. Pro úplnost žalobce doplňuje, že shora uvedené bylo prokázáno v rámci dokazování v průběhu trestního řízení.
6. Ke svému rodinnému životu žalobce uvedl následující. Před nástupem do výkonu trestu, resp. předtím, než byl žalobce vazebně stíhán, žil žalobce ve společné domácnosti se svou družkou, paní T. A. N., nar. X., a jejich společnými nezletilými dětmi, synem N. H. H., nar. X., a dcerou N. D. A. N., nar. X. Rodina žalobce bydlela v bytě družky žalobce paní N. nacházejícím se na adrese v Ch. Družka žalobce podniká, na adrese S. K. v Ch. provozuje obchod se smíšeným zbožím. V jejím podnikání jí do doby vazebního stíhání pomáhal také žalobce. Žalobce a jeho družka se společně starali o obě nezletilé děti. Rozhodné okolnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života žalobce žalovanému nesdělil pro krátkost času. Jak vyplývá ze samotného napadeného rozhodnutí, žalobce je omezen na osobní svobodě, vykonává trest ve věznici. Poté, co mu bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení a výzva dle § 36 odst. 3 správního řádu, se v této věci obrátil na svou obhájkyň, která mu však sdělila, že se na problematiku pobytu cizinců nespécializuje. Žalobce se tak v rámci svých omezených možností snažil najít advokáta, který by mu mohl poskytnout kvalifikované poradenství v předmětné oblasti. Žalobce snad nemusí blíže objasňovat, že s omezenými návštěvami a omezeným kontaktem s vnějším světem se jedná o poměrně náročný úkol. Řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu však proběhlo expresně rychle a žalobce na výzvu dle § 36 odst. 3 správního řádu nestihl reagovat.
7. Žalobce dále uvedl, že nad rámec výše uvedeného považuje za potřebné také uvést, že o významu výzvy k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí nebyl poučen. Dle § 4 odst. 2 správního řádu má správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Žalovanému je známo, že žalobce nemá právní vzdělání, zároveň je mu známo, že žalobce je omezen na osobní svobodě, a tedy omezen v možnosti najít si právní pomoc. Žalovaný přesto žalobci neposkytl ani poučení, že se jedná o jeho poslední možnost uvést v rámci správního řízení rozhodné skutečnosti, ani mu neposkytl delší lhůtu k uplatnění jeho práv a prakticky obratem vydal napadené rozhodnutí. Přesto, že se žalobce ve stanovené lhůtě pro vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil, dovolí si tvrdit, že jelikož byly okolnosti rodinného života žalobce naznačeny v rozsudku Vrchního soudu v Praze, měl správní orgán provést v tomto směru šetření, protože je to právě žalovaný, kdo nese odpovědnost za řádné zjištění stavu věci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Azs 326/2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29 k otázce posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zrušení

trvalého pobytu: „Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“

8. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod garantuje právo každého na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Zásah do těchto práv je samozřejmě možný, pokud „... je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných“. Žalobce je přesvědčen o tom, že posouzení, zda může být do rodinného a soukromého života dotčeny osoby zasaženo, předpokládá alespoň rámcové povědomí o povaze soukromého a rodinného života této osoby. Žalovaný se však zaměřil toliko na skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen, přitom mu muselo být zřejmé, že po více než 23letém pobytu na území žalobce nějaký soukromý a rodinný život v České republice má.
9. Žalobce dále uvedl, že nechce závažnost jím spáchané trestné činnosti jakkoliv bagatelizovat, musí však trvat na závěru, že jeho rodinný život také není zcela bez významu. Byť výkon trestu odnětí svobody rodinný život žalobce značnou měrou naruší, nebude se jednat o natolik intenzivní narušení, jako v případě, pokud bude muset žalobce z území České republiky vycestovat v důsledku ukončení jeho pobytu. Jako pravomocně odsouzenému cizinci se záznamem v rejstříku trestů nebude žalobci uděleno ani krátkodobé vízum, natož jakékoliv pobytové oprávnění. Žalobce zdůrazňuje, že se nejedná o nějaké jeho hypotetické předjímání budoucnosti, ale o konstatování opírající se o stávající zákonnou úpravu. Je bez dalšího zřejmé, že v důsledku zrušení povolení k trvalému pobytu dojde k dlouholetému odloučení žalobce od jeho nejbližších rodinných příslušníků, kdy osobní kontakt nebude moci být realizován ani formou návštěv (jako je tomu v průběhu výkonu trestu odnětí svobody).
10. Žalobce má dále za to, že napadené rozhodnutí odporuje Úmluvě o právech dítěte, a musí na některá ustanovení obsažená v této Úmluvě poukázat. V čl. 3 bodu 1 Úmluvy o právech dítěte se uvádí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnymi orgány. Dle čl. 8 [Úmluvy o právech dítěte] se Česká republika zavázala respektovat právo dítěte na zachování jeho totožnosti, včetně státní příslušnosti, jména a rodinných svazků v souladu se zákonem a s vyloučením nezákonných zásahů. Dle čl. 9 [Úmluvy o právech dítěte] mají státy, které jsou smluvní stranou Úmluvy, zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Čl. 10 bod 1 Úmluvy o právech dítěte stanoví, že za účelem spojení rodiny a v souladu se závazkem čl. 9, odst. 1, státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, posuzují žádosti dítěte nebo jeho rodičů o vstup na území státu, který je smluvní stranou úmluvy, nebo o jeho opuštění pozitivním, humánním a urychleným způsobem. I když žalobce spáchal závažnou trestnou činnost, nelze

odhlédnout ani od závažnosti dopadů, které na jeho další život a život jeho nezletilých dětí bude mít napadené rozhodnutí.

11. Závěrem žalobce konstatoval, že svou situaci shrnuje následovně. Žalobce si je plně vědom toho, že řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu vyvolal tím, že v České republice páchal trestnou činnost. Tohoto svého jednání již může pouze litovat. Za spáchání trestného činu byl žalobci uložen trest, který v současné době také vykonává. Žalobce je ale přesvědčený o tom, že byť správní řízení vyvolal sám, má právní nárok na to, aby byla jeho věc řádně a v celosti posouzena a aby bylo výsledkem vedeného správního řízení zákonné rozhodnutí, které odpovídá kritériím přiměřenosti a není rozporné s mezinárodními závazky České republiky. Zrušení povolení k trvalému pobytu, jež fakticky znamená definitivní ukončení pobytu žalobce v ČR, pro žalobce představuje následky mnohem citelnější než vlastní trestněprávní postih. Žalobce nemá za to, že se žalovaný s dopady napadeného rozhodnutí na jeho další život řádně zabýval, naopak v důsledku nedostatečně zjištěného stavu věci se s přiměřeností napadeného rozhodnutí nezabýval vůbec. V důsledku nedostatečně zjištěného stavu věci vydal rozhodnutí, které je nepřiměřené a nezákonné a které odporuje mezinárodním závazkům ČR.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu se zákonnými předpisy ČR i jejími mezinárodními závazky. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný rozhodoval dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců neměl žádnou povinnost se zabývat dopadem do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle § 174 odst. 3 téhož zákona se přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Podle ustálené aktuální judikatury správních soudů se v případě zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců posuzuje přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do rodinného nebo osobního života cizince jen tehdy, pokud na to účastník řízení sám v průběhu řízení poukáže. To se však v tomto řízení nestalo, žalobce byl zcela nečinný. K potenciální aktivaci by musel žalobce ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak by se žalovaný s touto námitkou musel vypořádat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č.j. 10Azs 262/2019-31). Z obsahu správního spisu je přitom zřejmé, že žalobce v průběhu správního řízení neindikoval jakékoli okolnosti týkající se jeho osobní situace, resp. toho, že by v případě zrušení povolení k trvalému pobytu došlo k závažnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný i nad rámec svých povinností v přiměřené míře (na základě ve spise nashromážděných podkladů a údajů v Cizineckém informačním systému) zásah do rodinného a soukromého života žalobce posoudil, přičemž usoudil, že jej v žádném případě nelze považovat za nepřiměřený.
13. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce žalovanému též vyčítá, že řízení ve věci trvalo velmi krátce a žalobce nebyl dostatečně poučen o svých právech a povinnostech, přičemž žalobce neměl vzhledem k pobytu ve výkonu trestu dostatečný prostor reagovat. Žalovaný tak odkazuje na obsah správního spisu, z něhož je patrné, že správní řízení bylo zahájeno dne 19. 1. 2024, kdy si žalobce osobně převzal oznámení o zahájení správního řízení (ve spise pod č.j. OAM-730-3/ZR-2024). Prokazatelnou součástí tohoto oznámení je i poučení o všech právech a povinnostech žalobce v souladu s § 4 odst. 4, § 33 odst. 1, § 36, § 38, § 52

a § 79 správního řádu. Po 17 dnech pak žalovaný zaslal žalobci vyrozumění v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu (ve spise pod č.j. OAM-730-8/ZR-2024), kde ho vyrozuměl o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a před jeho vydáním má možnost se ve věci vyjádřit, příp. sdělit, zda má zájem o osobní seznámení s těmito podklady a zda je schopen komunikovat česky (v případě pozitivní reakce by pak žalovaný seznámil žalobce osobně přímo ve výkonu trestu i za pomoci kvalifikovaného tlumočnicka na náklady žalovaného). Žalovaný stanovil žalobci na jeho reakci standardní lhůtu 7 dnů, která uplynula dnem 16. 2. 2024. Vzhledem k tomu, že v dané lhůtě, ani později, nebyly žalovanému doručeny žádná vyjádření či návrhy na doplnění, vydal žalovaný dne 26. 2. 2024 (tedy dalších 10 dnů po uplynutí lhůty) rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu (ve spise pod č.j. OAM-730-9/ZR-2024). Žalobce tak měl od převzetí oznámení o zahájení řízení (a řádného poučení o svých právech a povinnostech) do vydání napadeného rozhodnutí ve věci plných 38 dnů na jakoukoliv svou reakci, přesto zůstal po celou dobu zcela nečinný. Pokud měl pocit, že potřebuje více času na shromáždění vlastních důkazů do řízení či sehnání adekvátního právního zástupce, měl možnost žalovaného požádat o prodloužení lhůty či ho jakýmkoliv podáním informovat, že hodlá v tomto směru něco podnikat. Ačkoliv je odsouzený ve výkonu trestu omezen na osobní svobodě, není mu nijak zásadně bráněno v užití telefonu či písemné korespondence. Podle názoru žalovaného měl žalobce dostatek času a prostoru na jakoukoliv reakci do řízení a byl řádně poučen o svých právech a povinnostech.

14. Nad rámec výše uvedeného žalovaný doplnil, že s ohledem na veřejný zájem, závažnost spáchané drogové trestné činnosti a formu a výši trestu by žalobcem tvrzené rodinné a soukromé vazby na území ČR nemohly převážet negativní okolnosti jeho chování spojené s jeho závažnou trestnou činností. Pokud žalobce odkazuje na trestní rozsudek Vrchního soudu v Praze, kde jsou zmíněny jeho dvě malé děti (ačkoliv žalobce není uveden v jejich rodných listech jako otec), pak hned dále ve stejném odstavci je zmíněno, že ve stáncích a místě bydliště (kde žalobce dle svého tvrzení bydlel ve společné domácnosti s družkou a dětmi) byly nalezeny pervitin a marihuana o prodejní ceně na úrovni přinejmenším cca 1,1 milionu Kč. Do nejlepšího zájmu svých (údajných) dětí tak zasáhl sám žalobce nejen svou samotnou drogovou trestnou činností a následným odsouzením, kdy trestnou činnost páchal bez ohledu na jejich existenci a nyní je ve výkonu trestu odnětí svobody, ale především tím, že k jejímu páchání využíval společné bydliště obývané dětmi a prodejní stánky, navíc vše ve vlastnictví své družky. Za předpokladu, že jeho družka nemá s trestnou činností žalobce nic společného, byl to tudíž sám žalobce, který vystavil celou rodinu nebezpečí a zneužíval podnikatelské a obytné prostory své družky a bydliště dětí k páchání trestné činnosti. Tímto zcela selhal v hájení nejlepšího zájmu dětí, jako (údajný) otec i jako partner své družky. Žalovaný dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č.j. 9 Azs 72/2019-34, podle něhož správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, respektive „nemůže dál, než kam jej účastník pustí“. Sám žalobce totiž po dobu svého pobytu na území nikdy žalovanému nenahlásil existenci v žalobě uvedených dětí. Žalobce ve své žalobě označuje za svou družku (a zároveň matku svých 2 dětí) paní T. A. N., nar. X. Z Cizineckého informačního systému i z obsahu spisu naopak vyplývá, že bývalou manželkou žalobce byla T. A. N., nar. X. (zpráva o rozvodu ze dne 11. 8. 2017 je ve spisu založena pod č.j. OAM-730-6/ZR-2024), s níž žádné společné děti neměl. Z tohoto faktického stavu věci žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel (výpisy z Cizineckého informačního systému jednotlivých vazebních osob jsou do spisu pro přehlednost založeny pod č.j. OAM-730-11/ZR-2024). Míra a intenzita poměřování zájmu

společnosti na ochraně před škodlivým jednáním žalobce s právem na soukromý a rodinný život přímo závisí na množství a kvalitě informací, které má žalovaný k dispozici. Žalobce před vydáním rozhodnutí neposkytl žalovanému žádné informace stran svého rodinného a soukromého života, tudíž žalovaný neměl důvod se jím ještě blíže zabývat a vycházel tak z ověřených informací ohledně rodinných vazeb žalobce, které mu jsou známy z jeho úřední činnosti. Žalovaný se tak podle svého názoru i nad rámec svých povinností v přiměřené míře zabýval jak rodinnou a osobní situací žalobce, tak i přiměřeností dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života a nezbytností tohoto zásahu. Žalobce se dopouštěl závažné trestné činnosti, kdy se dlouhodobě podílel na přechovávání a distribuci velkého množství pervitinu a marihuany, za což byl odsouzen k dlouholetému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, navíc tak činil částečně i ve zkušební době podmíněného odsouzení z předchozího rozsudku, kdy byl odsouzen za zločin zkrácení daně ve značném rozsahu. Zákon o pobytu cizinců výslovně předpokládá, že v případě zrušení trvalého pobytu může k zásahu do života cizince dojít, nemá se však jednat o zásah nepřiměřený. Celkové nezákonné jednání žalobce ale dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k významnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č.j. 10 Azs 312/2016-59, kde se uvádí: „*Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince.*“ Rodinné vazby žalobce, jakkoli jsou silné a reálné, nejsou dostatečnou „*protiváhou*“ k trestné činnosti směřující proti veřejnému zájmu České republiky. K obdobnému posouzení dospěl i Nejvyšší správní soud v podobných případech - zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy - např. v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30 nebo v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č.j. 2 Azs 65/2017-31. Žalobce svým opakovaným trestněprávním chováním na území České republiky jasně deklaroval svůj postoj k právnímu řádu hostitelské země, a veřejný zájem na zbavení trvalého pobytu proto převážil nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 18. 6. 2015, č.j. 7 Azs 75/2015-34 nebo ze dne 14. 3. 2017, č.j. 5 Azs 274/2016-42), žalobce mohl s ohledem na své protiprávní jednání a trestnou činnost předvídat, že takové jednání může vést ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Při páčání úmyslné trestné činnosti si mohl a měl být vědom důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak v rovině pobytové (nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp.zn. IV. ÚS 108/97). Nadto žalovaný upozorňuje, že žalobce páchal drogovou trestnou činnost po dlouhou dobu (přes 3 roky) do svého zadržení v lednu 2023, tudíž tak bezostyšně konal v době krátce po narození svého (údajného) syna N. H. H. Ten se nyní společně se svou starší sestrou N. D. A. A. po dlouhou dobu bude muset obejít bez stálé osobní péče žalobce po dobu jeho výkonu trestu odnětí svobody, přičemž je patrné, že děti nejsou odkázány výlučně na jeho osobní péči. Jak vyplývá z obsahu spisu i samotného vyjádření žalobce v žalobě, je to družka a matka dětí, která vlastní byt i sídlo pro své podnikání, má svůj příjem, zatímco žalobce jí pouze vypomáhal (nehledě na to, že obytné a podnikatelské prostory zneužíval pro páčání trestné činnosti). Je nepředstavitelné, aby u tak závažného zločinu a narušení veřejného pořádku, jehož se žalobce dopustil, byla státu odňata možnost na to reagovat zrušením pobytového oprávnění jen proto, že ten v ČR založil rodinu. V této souvislosti odkazuje žalovaný rovněž na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2022,

sp.zn. I. ÚS 154/22: „Konstruuje-li stěžovatel svoji argumentaci, že je nepřiměřeným zásahem do práva na soukromý a rodinný život zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu za situace, kdy má tato osoba na území státu nezletilé děti (či jiné rodinné vazby), je třeba tuto úvahu odmítnout, neboť by nepřipadně absolutizovala uvedené právo nad ostatní (veřejné) zájmy. Cizinec si musí být při páčání závažné úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v oblasti trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. bod 13 usnesení sp.zn. III. ÚS 3701/18 ze dne 8. 1. 2019).“

15. Podle názoru žalovaného bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem.

IV.

Replika žalobce

16. Dne 7. 6. 2024 byla soudu doručena žalobcova replika a prohlášení žalobcovy družky T. A. N. Jelikož ve věci byl již dne 31. 5. 2024 vyhlášen rozsudek vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení na úřední desce soudu, nemohl soud k uvedeným dokumentům přihlížet.

V.

Posouzení věci soudem

17. Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
19. Jak vyplývá z výroku napadeného rozhodnutí žalobci byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
20. Podle tohoto ustanovení ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
21. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
22. Žalobce ve vztahu k napadenému rozhodnutí namítal, že zrušení trvalého pobytu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2020, č.j. 9 Azs 148/2023 - 25 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) uvedl, že „zákon o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu zabývat se ex officio v odůvodnění rozhodnutí dle § 77 odst. 1 tohoto zákona [včetně písm. h) tohoto ustanovení] přiměřeností rozhodnutí v souvislosti s dopadem do soukromého a rodinného života cizince. Na druhou stranu tím správní orgán není zbaven povinnosti zabývat se při rozhodování otázkou, zda jeho rozhodnutí nebude představovat porušení mezinárodního závazku České republiky vyplývajícího z čl. 8 Úmluvy.

Jelikož však lze důvodně předpokládat, že v naprosté většině případů správní orgán z vlastní iniciativy neshledá nepřiměřenou kolizi zrušení cizincova povolení k trvalému pobytu s jeho právem na soukromý a rodinný život, neboť v typových případech dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tzv. „obecný test proporcionality“ provedl již v legislativním procesu přijímání dotčených ustanovení sám zákonodárce, není třeba po správním orgánu požadovat, aby ve svých rozhodnutích vždy explicitně uváděl, že dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince neshledal pohledem čl. 8 Úmluvy nepřiměřeným. Z toho nicméně judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila výjimku v případě, kdy cizinec vznesl konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Takovou námitku musí správní orgán při rozhodování dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přezkoumatelným způsobem vypořádat. Výše citovaný právní názor Nejvyššího správního soudu, vyjádřený v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 – 30, je přitom třeba nahlížet s vědomím toho, že v tehdy posuzované věci se soud nezabýval důsledky čl. 8 Úmluvy, přičemž navíc rozhodoval na základě § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 včetně, a tedy se i zabýval posouzením přiměřenosti přezkoumávaného rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.” Nejvyšší správní soud dále ve vztahu k jím souzenému případu uvedl, že „na základě výše uvedeného rozboru lze proto uzavřít, že krajský soud v napadeném rozsudku zcela správně korigoval přesvědčení správních orgánů, že v řízení podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejsou vůbec povinny zabývat se posuzováním přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Jsou k tomu totiž povinny tehdy, uplatní-li cizinec zcela konkrétní námitku k této problematice. Krajský soud nicméně dospěl k závěru, že takovou námitku v nyní posuzované věci stěžovatel neuplatnil, neboť v odvolání toliko nanejvýš lakonicky uvedl, že v České republice žije již mnoho let a založil zde rodinu, která je prvostupňovým rozhodnutím vážně postižena, protože opuštěním území ztratí děti otce a manželka manžela. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že se jedná o námitku nedosahující úrovně konkretizace potřebné k tomu, aby správní orgán byl povinen se s ní v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně vypořádat. Pokud v kasační stížnosti stěžovatel namítá, že bylo na správních orgánech, aby si samy opatřily další informace v tomto ohledu, např. počet stěžovatelových dětí včetně jejich věku, pak Nejvyšší správní soud opakuje již výše vyřčené, a sice že tato povinnost správnímu orgánu ze zákona ani z judikatury správních soudů neplyne.”

24. Odkazem na právě uvedené závěry Nejvyššího správního soudu, se kterými se soud ztotožňuje, nelze shledat žádnou ze žalobních námitek důvodnou.
25. Žalovaný nebyl povinen se zabývat přiměřenost dopadů rozhodnutí, neboť v případě postupu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zákon tuto povinnost nestanoví. Žalovaný tak současně nebyl povinen ani z pohledu čl. 8 Úmluvy či Úmluvy o právech dítěte, neboť žalobce byl v průběhu správního řízení zcela pasivní a žádné námitky nevzněl. Žalovaný se tudíž nemohl dopustit pochybení spočívajícího v tom, že se neexistujícími námitkami nevypořádal. Žalovaný nebyl povinen ani cokoli vlastní činností zjišťovat, resp. „provádět šetření týkající se soukromého a rodinného života žalobce”.
26. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se nad rámec svých povinností otázkou „přiměřenosti dopadů rozhodnutí” podrobně zabýval na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Žalobce tyto závěry nijak konkrétně nerozporoval, krom toho, že podle jeho názoru nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci a nebylo přihlédnuto k tomu, že má dvě nezletilé děti.

27. Odkazuje-li žalobce na odůvodnění trestního rozsudku Vrchního soudu v Praze, ve kterém bylo uvedeno, že žalobce „*má se svou družkou dvě malé děti, u nichž není jako otec uveden v rodném listě*“, ani tato skutečnost neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Součástí odůvodnění rozsudku není námitkou žalobce, a proto ani jím tvrzená skutečnost nemění nic na tom, že žalobce žádnou námitku v průběhu správního řízení neuplatnil. Navíc žalobcem tvrzená skutečnost je v trestním rozsudku pouze konstatována, z rozsudku nevyplývá, že by v tomto směru probíhalo jakékoli dokazování a že orgány činné v trestním řízení nevycházely jen z tvrzení žalobce o jeho osobních poměrech. Rodný list je veřejnou listinou, a proto není-li v něm žalobce uveden jako otec nezletilých dětí, je třeba vycházet z toho, že jím není. A to až do okamžiku kdy dojde řádným a zákonem předvídaným způsobem k prokázání opaku toho, co je uvedeno v rodném listě. Obecně lze odkázat na ustanovení § 776 a násl. občanského zákoníku. Prohlášení žalobce či jeho družky činěné pouze vůči správnímu orgánu či soudu rozhodujícím ve správním soudnictví skutečnosti uvedené v rodném listě relevantním způsobem nevyvracejí.
28. Pokud jde o námitky žalobce o tom, že nebyl v průběhu správního řízení řádně poučen či neměl dostatek času reagovat, ani tyto nelze shledat důvodnými.
29. Žalobce byl již dne 19. 1. 2025 oznámením o zahájení správního řízení poučen podle § 33 odst. 1, § 36, § 38, § 52 a § 79 správního řádu. Vyrozuměním o právech účastníka ze dne 7. 2. 2024 byl pak poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu, která mu byla doručena dne 9. 2. 2024. Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno až dne 26. 2. 2024.
30. Podle § 36 odst. 3 věta správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
31. Žalobce se, ačkoli byl řádně poučen o svých právech, po celou dobu správního řízení nevyjádřil ani nepožádal o prodloužení stanovené lhůty. Současně neprokával, že by mu v tom bránila nějaká objektivní překážka, když jím tvrzené skutečnosti jsou ryze subjektivního charakteru. Navíc dobu v délce 7 dnů, přičemž když teprve dne 26. 2. 2024 bylo vydáno rozhodnutí považuje, soud za dostačující, neboť má za to, že v této lhůtě mohl žalobce objektivně reagovat. A to i za situace, kdy se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody.
32. Povinnost dalšího poučení „*o významu výzvy k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí*“ či „*o tom, že se jedná o poslední možnost uvést v rámci správního řízení rozhodné skutečnosti*“ zákon nestanoví, tudíž žalovaný ani v tomto směru nemohl jakkoli pochybit.
33. Nad rámec tohoto závěru je nezbytné uvést, že i pro cizince platí obecná zásada, že neznalost práva neomlouvá (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 3 Azs 168/2014 - 26).

VI.

Rozhodnutí soudu

34. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

35. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

36. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. května 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
samosoudce